

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **TITANUM a.s.** se sídlem Špálova 413/2, Ostrava-Přívoz, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Krejsou, advokátem se sídlem Týn 1049/3, Praha 1 – Staré Město, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 26.7.2010 č.j. 5603/10-1500-801323, ve věci zajišťovacího příkazu,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2014 na žalovaného), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen správce daně) ve věci zajišťovacího příkazu ze dne 4.6.2010 č.j. 122908/10/388942803416.

Namítl, že:

- 1) nebyly dány podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, když
 - a) žalobce nebyl nekontaktní v průběhu daňové kontroly, se správcem daně spolupracoval,
 - b) argumentace správce daně, že u žalobce došlo ke změnám v akcionářské struktuře, je nepřesvědčivá, takové změny nejsou v systému tržní ekonomiky ničím neobvyklým,
 - c) správce daně, měl-li pochybnosti, měl je nejprve vyjasnit s žalobcem,
 - d) žalobce dosud řádně plnil své daňové povinnosti;
- 2) žalobci bylo zajišťovacím příkazem prakticky odňato právo odkladného účinku při odvolání proti platebnímu výměru, došlo k možnému obcházení smyslu zákona;
- 3) žalovaný vybočil z mezí správního uvážení (zde žalobce obecně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – č.j. 6A 25/2002-42).

V doplnění došlém soudu dne 9.11.2010 (č.l. 18-19 spisu) požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě a uvedl k tomu argumenty v části III. podání. Dále zde namítl, že 4) zajišťovací příkaz byl vydán, aniž by správce daně měl zjištěny nejdůležitější skutečnosti o skutkovém stavu – zda se zboží nachází v daňovém skladu. Tuto otázku bylo možno zodpovědět jen na základě detailní znalosti povolení k provozování daňového skladu, avšak toto povolení neměl správce daně k dispozici. Namítl také 5), že exekuční řízení probíhající na základě zajišťovacího příkazu mělo být zastaveno dnem doručení dodatečných platebních výměrů. Kromě toho v podání č.l. 18-19 spisu žalobce zopakoval námitky ad 1 c), 1 d) a 2).

V doplnění došlém soudu dne 27.12.2010 (č.l. 28-30 spisu) požádal žalobce opětovně o přiznání odkladného účinku žalobě a uvedl k tomu argumenty v části IV. a V. podání. Dále zde doplnil námitku 4), když z toho, že správce daně neměl k dispozici relevantní povolení k provozování daňového skladu, dovodil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je nesrozumitelné a skutkový stav nemá oporu ve spisech. Také namítl, že 6) správce daně vydal na základě zajišťovacího příkazu řadu exekučních příkazů, pokračuje tedy v realizaci napadeného rozhodnutí zjevně nezákonným způsobem. A konečně v tomto podání namítl, že 7) správce daně porušil své povinnosti vůči podlužníkům, jimž bylo oznámeno zrušení exekučních příkazů až 6 týdnů poté, kdy odvolací orgán rozhodl.

U jednání dne 17.10.2012 žalobce zopakoval námitku 4) a tuto zdůraznil také u dnešního jednání.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K otázce mezí správního uvážení uvedl, že žalovanému není zřejmé, z jakých skutečností žalobce dovodil závěr o překročení těchto mezí žalovaným.

Krajský soud rozhodl ve věci již rozsudkem ze dne 17.10.2012 č.j. 22 Af 89/2010-52, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 7.2.2013 č.j. 7 Afs 97/2012-36 s tím, že se soud nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v podáních na č.l. 18-19, 28-30 spisu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 71 odst. 1 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), je-li odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání za ohrožené, vydat zajišťovací příkaz.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně prováděl u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty se závěrem, že předpokládaná výše dodatečně stanovené daně za období duben až září 2009 bude 135.199.607,- Kč. Tuto značně vysokou částku pak porovnal s finanční situací žalobce (konkrétně a podrobně popsáno v odůvodnění zajišťovacího příkazu na str. 3 až 4) a dospěl k závěru, že zde existuje odůvodněná obava, že úhrada takové částky neodpovídá finančním možnostem žalobce. Navíc u žalobce došlo v průběhu kontroly k významným změnám akcionářské struktury – dosavadní 100% vlastník daňového subjektu (česká fyzická osoba) snížil svůj podíl na 10%, zatímco 90% akcionářský podíl nabyla právnická osoba se sídlem na Kypru.

Skutečnost, že u žalobce došlo ke změnám v akcionářské struktuře, nebyla jediným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Za stěžejní důvod považuje soud v souladu s žalovaným právě výše zmíněnou finanční situaci žalobce v porovnání s částkou, kterou by měl uhradit na základě výsledků daňové kontroly. Soud zároveň podotýká, že vůči tomuto druhému důvodu žalobce žádné námitky v žalobě nevznese. Žalobní námitka 1 b) je tedy nedůvodná.

Pokud jde o žalobní námitky 1 a), c) a d), ty shledal soud irrelevantními. I v případě, že daňový subjekt plně spolupracuje se správcem daně a v minulosti byla jeho platební morálka příkladná, není vyloučeno, že budou shledány tak závažné okolnosti, které odůvodní vydání zajišťovacího příkazu, jak tomu bylo právě v projednávaném případě žalobce. Z obsahu správního spisu dále nevyplývá, že by měl správce daně nějaké pochybnosti, které by bylo nutno vyjasnit s žalobcem před vydáním zajišťovacího příkazu. Ostatně žalobce sám tyto namítané pochybnosti v žalobě žádným způsobem nekonkretizoval tak, aby se jimi mohl soud blíže zabývat při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 3 věty první a druhé ZSDP, proti zajišťovacímu příkazu se lze odvolat. Odvolání nemá odkladné účinky vůči zajišťovacímu příkazu.

Zajišťovací příkaz je nástrojem mimořádným, použitelným pro vymezené specifické případy. Přímou v zákoně je také zakotveno pravidlo, že odvolání vůči němu nemá odkladné účinky (opak by popíral smysl zajišťovacího příkazu). Pokud

jsou splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu (a tak tomu v daném případě bylo), nelze považovat vyloučení odkladného účinku odvolání proti němu za obcházení smyslu zákona. Námitka 2) je tedy nedůvodná.

Třetí žalobní námitka – která je soudu zcela srozumitelná, takže neshledal důvod, proč by měl žalobce vyzývat k jejímu doplnění - obsahovala jen obecné tvrzení, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení, nebyla zachována zejména zásada proporcionality. Nic více (kromě odkazu na rozsudek NSS č.j. 6A 25/2002-42) žalobce neuvedl. K takto formulované námitce se soud může vyjádřit také jen v obecné rovině. Citovaný rozsudek NSS se zabýval řízením o udělení státního občanství ČR (zde soud neshledává žádné styčné body s věcí žalobce) a ve IV. právní větě tohoto rozsudku NSS uvedl : *„Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“* S touto myšlenkou se krajský soud zcela ztotožňuje. V daném případě bylo na správci daně, aby uvážil, zda zde existuje odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, což také učinil, a své úvahy vtělil do odůvodnění svého rozhodnutí (str. 3-4 odůvodnění). Soud v jeho úvahách neshledal nic, co by bylo možno označit za exces, vybočení z mezí správního uvážení. Také Finanční ředitelství v Ostravě v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozebírá široce a podrobně předpoklady pro vydání zajišťovacího příkazu v konkrétních vztazích k žalobci (str. 5-8) a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.

V souladu s § 72 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V souladu s § 71 odst.2 větou třetí s.ř.s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce – pozn. soudu) jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 72 odst.4 s.ř.s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

V daném případě bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 26.7.2010, takže lhůta pro (rozšíření o další) žalobní body skončila dne 27.9.2010 (pondělí). Žalobce doručil soudu nejprve žalobu dne 23.9.2010, v ní byly obsaženy žalobní námitky 1) až 3). Poté doručil soudu dvě podání, obě až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, a to dne 9.11.2010 a dne 27.12.2010. Žalobní námitky 4) až 7), obsažené v těchto podáních, přitom nejsou konkretizací žádné z původně podaných žalobních námitek 1) až 3), nýbrž se jedná o zcela nové, samostatné námitky, dříve neuvedené. Soud se jimi tedy nemohl zabývat pro opožděnost.

Žalobce ve spojení s námitkou 4) označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. K tomu soud uvádí, že tento názor nesdílí, neboť otázka povolení k provozování daňového skladu je jistě relevantní v řízení o vydání dodatečných platebních výměrů, nikoli však při vydávání samotného zajišťovacího příkazu. Jak již soud v tomto rozsudku několikrát uvedl, předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 71 ZSDP je odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně (zdůrazněno soudem) bude v době jejich splatnosti a

vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Důvody se tedy musí týkat pouze uvažované platební schopnosti či neschopnosti daňového subjektu, přičemž (věcně) může jít dokonce o daň dosud nestanovenou.

Nad rámec již řečeného soud uvádí, že námitky 5) a 6) se ani netýkaly přezkoumávané věci, ale jiných, samostatných řízení (exekučních). V námitce 7) pak žalobce nehájí práva svá, nýbrž práva jiných subjektů (poddlužníků) v jiných než v přezkoumávaném řízení (v exekučních řízeních), což je v rozporu s § 65 odst.1 s.ř.s („kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen...“).

Na základě výše uvedeného soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalovaného ve sporu, který se výslovně vzdal práva na náhradu nákladů řízení vzniklých do jednání dne 17.10.2012, jemuž byl přítomen, přičemž podle obsahu soudního spisu žalovanému později nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. září 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu